La Comédiathèque

El gendre ideal

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Aquest text es pot llegir i descarregar gratuïtament.
Qualsevol representació pública, professional o amateur, encara que sigui gratuïta, requereix una autorització prèvia i el pagament dels drets d'autor corresponents. Sol·licitar autorització:
https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/**

El gendre ideal

Jean-Pierre Martinez

Traducció i adaptació de l'autor

Quan has abandonat la teva promesa un any abans, a pocs dies del casament, i li has deixat un post-it a la nevera com a única explicació, més val no tornar mai més…

Personatges

Valentina

Esteve

Maurici

Francesca

© La Comédiathèque

Una sala d'estar desendreçada. En un bressol, un nadó plora. Damunt del bressol, un mòbil musical toca una d'aquelles melodies conegudes que se suposa que ajuden a adormir els nadons, mentre projecta reflexos calidoscòpics a la paret del fons. Entra una noia, la Valentina, que agafa el nadó a coll per calmar-lo.

Valentina – Va, que ja és hora de dormir… Per què plores així? No tens cap motiu per plorar! Jo sí que en tindria, i de sobres, però tu? Per què coi has de bramar d'aquesta manera? Tens la panxa plena i el cul net. Et passes el dia mirant imatges psicodèliques al sostre mentre escoltes música que et fa volar. Què més vols? El teu peluix? Ja t'ho he explicat: ahir la mama es va deixar el teu osset al sostre del Twingo de l'àvia, va sortir volant a l'autopista i un camió enorme li va passar per sobre. Vam aconseguir recuperar-ne una pota, però la resta devia quedar feta puré sota les rodes. Vols que et doni la pota, almenys?

Amb el nadó encara a coll, la Valentina va a buscar la pota del peluix i la hi dona.

Valentina – Té, però t'aviso que no fa gaire goig… És plena de greix de motor i fa pudor de gasoil…

El nadó deixa de plorar.

Valentina – Al·leluia! A veure si per fi tinc una mica de pau…

Torna a deixar el nadó al bressol amb molta cura.

Valentina – Sembla que els vapors del gasoil el calmen…

El so estrident del telèfon fa que la criatura torni a plorar de cop.

Valentina – No pot ser, això és un malson!

Despenja, de mal humor.

Valentina *(exasperada)* – Sí, mama… Sí, ja sé que veniu d'aquí una estona, ja m'has trucat tres vegades per dir-m'ho… És clar que soc a casa, on vols que sigui? Prenent el sol en una platja de les Seychelles? Una sorpresa… No m'agraden gaire les sorpreses, però vaja… Sí, sí, em moro de ganes de saber què és, és clar… D'acord, fins ara, mama… Jo també et faig un petó… Ah, mama! Sobretot, no toqueu el timbre quan arribeu! Per si he aconseguit adormir-lo… Doncs truqueu fluixet a la porta, que us sentiré! En un pis de només una habitació, ja ho saps, no pots anar gaire lluny de la porta. D'acord, fins ara…

La Valentina penja. El nadó encara plora. L'agafa a coll.

Valentina – Què vols? Que et posi una mica més de gasoil al peluix? Ho sento, no en tinc! Potser amb aiguarràs també funcionaria, però m'hauràs de prometre que no fumaràs al llit, com solia fer el teu pare… I sobretot, no em preguntis on para el teu pare, eh? La mama també ha perdut el seu peluix. I ni tan sols n'ha pogut recuperar una pota… Vols que et canti una cançó? No sé si en sé gaires… No recordo mai les lletres… Però et puc tocar una peça que li encantava al teu papa. Es diu Smoke on the Water. Traducció lliure: fumar al vàter.

La Valentina comença a imitar amb la boca els primers compassos llegendaris de Smoke on the Water, de Deep Purple. Potser desconcertat per aquesta actuació inesperada, el nadó es calma de seguida. La Valentina el torna a deixar al bressol.

Valentina – És increïble! Sembla que li agrada més Deep Purple que El Pot Petit…

El timbre estrident de la porta torna a fer plorar el nadó. La Valentina es queda un moment desconcertada abans d'anar cap a la porta, exasperada.

Valentina – Els escanyaré…

La Valentina obre la porta i sembla molt sorpresa de trobar-se al davant un noi amb vestit, camisa blanca i corbata.

Esteve – Em reconeixes, almenys…?

Valentina – Esteve?

El nadó ha deixat de plorar.

Esteve – He de parlar amb tu. És molt important.

Valentina – Ni parlar-ne. Fot el camp, no et vull tornar a veure!

Intenta tancar la porta, però ell li ho impedeix.

Esteve – Entenc la teva reacció, Valentina… Però m'has d'escoltar. T'ho suplico, deixa'm entrar cinc minuts…

Valentina – Quina barra, presentar-te així sense avisar! Després d'un any!

Esteve – Si t'hagués avisat, ni tan sols m'hauries obert…

Valentina – Fot el camp, et dic! Per a mi ets mort, ho entens?

Esteve – Molt bé, no vull entrar per força. Però si no em deixes entrar, m'assec a l'estoreta de l'entrada i no em moc d'aquí. Fins que acceptis escoltar el que t'he de dir…

La Valentina dubta, visiblement desbordada per la situació.

Valentina – D'acord, però dona'm trenta segons. Tinc el pis fet una lleonera… I després te'n vas, entesos?

Esteve – Entesos.

La Valentina tanca la porta.

Valentina – No… Això no pot estar passant…

La Valentina fa desaparèixer de la sala tot allò que podria delatar la presència d'un nadó: roba, bolquers, joguines… Després s'inclina sobre el bressol.

Valentina – Si no fas soroll, la mama et comprarà un altre ós amb cap i braços, d'acord?

S'endú el bressol a l'habitació del costat, torna, s'arregla una mica la roba i torna a obrir la porta.

Esteve – Gràcies, Valentina…

Valentina – Hem dit cinc minuts. *(Mira el rellotge.)* D'aquí a cinc minuts fots el camp, t'aviso.

Esteve – D'acord.

L'Esteve entra a la sala, fa una ullada al seu voltant i després mira la Valentina.

Esteve – No has canviat gens…

Valentina – De tu no es pot dir el mateix… L'última vegada que et vaig veure duies els cabells llargs, barba, una caçadora de cuir i botes de cowboy…

Esteve – Diuen que l'hàbit no fa el monjo, però no sempre és veritat. He canviat, t'ho asseguro…

Valentina – Què vols, Esteve?

Esteve – Entenc que estiguis enfadada amb mi…

Valentina – Jo? I per què hauria d'estar enfadada amb tu? Fa exactament un any, per aquestes dates, faltava una setmana per al nostre casament. Te'n recordes, almenys? Les invitacions estaven enviades. Ja teníem decidit qui seuria a cada taula.

Esteve – Ja ho sé…

Valentina – Ja ho saps…? Això no et va impedir desaparèixer d'un dia per l'altre sense donar cap explicació…

Esteve – Exageres… Et vaig deixar una nota, almenys… La vas trobar?

Valentina – Ah, sí, perdona… El post-it a la nevera… Mira, me'l vaig guardar de record. *(Obre un calaix i en treu un post-it que llegeix.)* «Ets masa bona per a mi. No et mereixu. Oblidam.» Tres frases i tres faltes d'ortografia. *(Li llança una mirada assassina.)* Se suposa que amb això n'hi ha prou perquè dotze mesos després et rebi amb els braços oberts?

Ell abaixa el cap.

Esteve – T'ho explicaré…

Valentina – Al final no has aconseguit trobar cap noia pitjor que jo, és això? Un any buscant i tornes amb mi. No sé si m'ho he de prendre com un compliment…

Esteve – No t'ho vaig dir tot, Valentina.

Valentina – Espera, em sembla que ho endevino… Et van segrestar uns extraterrestres. Et van portar al seu planeta per fer experiments científics amb tu i t'acaben de deixar anar, oi?

Esteve – No vas gaire desencaminada, saps?

Valentina – De debò?

Esteve – Em van enxampar després d'atracar un petit supermercat… Em va caure un any de presó…

Després d'un moment d'estupor, la Valentina aplaudeix amb aire irònic.

Valentina – Bravo, artista… M'has deixat de pedra…

Esteve – Ja em pensava que no em creuries…

Valentina – Ah, mira que bé!

L'Esteve s'arromanga una màniga de la camisa per mostrar un objecte que vol fer passar per un braçalet electrònic.

Esteve – Estic en llibertat condicional. He de portar un braçalet electrònic. Uns dies més…

La Valentina, impressionada, passa de la ironia a la sorpresa.

Valentina *(recelosa)* – Això no es porta al turmell, normalment? Ho he vist a la tele.

Esteve – A les sèries americanes, potser… Aquí es porta al canell. Per això en diuen braçalet…

Valentina – Però què et va passar pel cap per atracar un supermercat?

Esteve – Necessitava diners… Entre altres coses, per pagar el casament…

Valentina – O sigui que aquest era el preu que posaves al nostre amor? El contingut de la caixa d'un supermercat. Bonpreu? Condis?

Esteve – De fet, era més aviat una botigueta de queviures del barri…

Valentina – Posats a acabar a la presó, almenys podries haver atracat un banc! Però no has tingut mai cap ambició, Esteve. Ets un fracassat. Al final tenies raó: soc massa bona per a tu…

Esteve – Era la botiga de sota de casa… El paio em va reconèixer i va trucar a la policia. Amb prou feines vaig tenir temps de passar per casa teva per deixar-te el missatge. Abans que vinguessin els polis a detenir-me…

Valentina – I per què no em vas dir res?

Esteve – Et volia estalviar haver de donar explicacions desagradables als teus pares!

Valentina – Quin detall!

Esteve – Sobretot al teu pare. Com que és mosso d'esquadra… T'imagines la vergonya que hauria passat si hagués hagut d'explicar als companys que no hi hauria casament perquè el seu futur gendre era a la presó? Ja li queia prou malament… El teu pare no s'ha fiat mai de mi…

Valentina – Ves a saber per què…

Esteve – Però durant aquest any entre reixes he tingut temps de rumiar, Valentina, creu-me. I he entès una cosa: el futur és un plat que se serveix fred.

Ella es queda de pedra davant la profunditat d'aquest aforisme.

Valentina – I has necessitat un any per arribar a aquesta conclusió?

Esteve – S'han acabat les bestieses, t'ho juro. Pels nostres futurs fills…

Valentina – També has deixat la música?

L'Esteve mostra la seva nova indumentària d'executiu.

Esteve – Tens un Esteve nou al davant, Valentina.

Valentina – Ja ho veig… Quan he obert la porta em pensava que eres dels testimonis de Jehovà.

Esteve – No em diguis que preferies l'altre Esteve.

Valentina – Deixa'm temps per acostumar-m'hi…

Esteve – Fins i tot he trobat una feina de debò!

Valentina – I en què treballes, exactament? A la funerària?

Esteve – Treballo… al sector de l'alimentació.

L'Esteve agafa les mans de la Valentina.

Esteve – Confia en mi, Valentina. He madurat, saps? Ara tinc ganes de posar seny. De compartir-ho tot amb algú…

Valentina – Si no tens res! Què vols compartir? Fins i tot per comprar les aliances vas haver d'atracar el botiguer del barri!

Esteve – Vull dir… compartir la vida amb algú. Amb tu, si vols…

Valentina – Això mateix… Fins que la mort ens separi… Encara tens molta traça a l'hora de parlar amb les dones, tu.

Esteve – Et puc fer un petó?

Ella s'aparta bruscament.

Valentina – D'acord, els cinc minuts ja han passat, Esteve. He complert la meva paraula. T'he escoltat. Ara et toca complir la teva. Fot el camp.

Esteve – Et vaig intentar escriure des de la cel·la, t'ho juro. Però t'havies canviat de pis sense deixar cap adreça. Em van tornar les cartes. I, tal com estaven les coses, no em vaig atrevir a preguntar-ho als teus pares…

Valentina – En això almenys em sembla que vas fer bé.

Esteve – Després del que va passar, m'ha calgut molt de coratge per venir a trucar a la teva porta, saps?

Valentina – Vaja, que ets tot un heroi…

Esteve – Dona'm una altra oportunitat, Valentina.

Valentina – No tinc temps, Esteve.

Esteve – Entenc que no em puguis perdonar de seguida. Que necessitis temps. Esperaré. Tant com calgui. Ara tinc tot el temps del món…

Valentina – Doncs jo no! Però no entens el que et dic? Ara no tinc temps! Espero algú, això és tot!

Esteve – Hi ha algú a la teva vida, oi?

Valentina – Sí, això mateix. Està a punt d'arribar. I voldria evitar que et trobés aquí, ho entens?

Esteve – Ho entenc… Has refet la teva vida… No t'havies de passar mesos esperant-me… M'has oblidat, i ja està…

La Valentina torna a agafar el post-it i l'hi ensenya.

Valentina – És el que volies, no? Mira, ho posa aquí: oblida'm! Doncs és el que he fet. Ja no formes part de la meva vida, Esteve…

Esteve – En aquest cas, me'n vaig… No tornaràs a saber mai més res de mi, Valentina… Tret que canviïs d'opinió, és clar… Et deixaré el número del mòbil, per si de cas… *(Treu un llapis.)* Tens un tros de paper?

Ella li allarga el post-it vell.

Valentina – Té, afegeix-l'hi al post-it… I després fots el camp, d'acord?

Ell gargoteja el número al post-it. Piquen a la porta.

Valentina – Merda!

Esteve – És ell? No pateixis, no et vull posar en un compromís. L'hi explicaré. Segur que ho entendrà.

Valentina – Són els meus pares!

Esteve *(inquiet)* – Els teus pares? Vols dir… la teva mare i el teu pare.

Valentina – Sí, és el que acostumo a entendre per «els meus pares».

Esteve *(recobrant l'esperança)* – O sigui que els esperaves a ells… En realitat encara estàs soltera, oi?

La Valentina està a punt de perdre els nervis.

Valentina – Sobretot no et poden veure aquí, ho entens?

Esteve – És veritat que ells també tenen motius per estar enfadats amb mi, però vaja… Ja trobaré alguna cosa per dir-los i segur que ho entendran.

Valentina – Això sí que em sorprendria, Esteve.

Esteve – Bé, si podem evitar parlar de la presó, millor. Sobretot davant del teu pare, que és mosso… Però miraré d'inventar-me alguna altra cosa. Confies en mi?

Valentina – Sí, però no, de debò que és impossible.

Esteve – Però per què?

Valentina – Però… perquè s'enduran un ensurt de mort…

Esteve – Reconec que el teu pare sempre m'ha fet una mica de por… Però a la teva mare li queia força bé, no? Els ho explicaré tot…

Valentina – Que et dic que no, hòstia!

Sona el timbre de la porta.

Esteve – Però per què?

Valentina – Perquè els vaig dir que eres mort, ja està!

L'Esteve encaixa el cop. Torna a sonar el timbre.

Esteve – No ho has fet pas, això!

Valentina – En aquell moment em va semblar la manera més senzilla d'estalviar-me explicacions encara més humiliants per a mi, si m'entens… I et recordo que em vas dir que t'oblidés per sempre. No havies de tornar…

Esteve – El teu pare em matarà…

Valentina – Doncs així, almenys, estaràs mort de debò.

Esteve – I ara què fem?

Valentina – Ja és massa tard per fotre el camp. No hi ha sortida d'emergència. Només hi ha la sala i el dormitori. I els meus pares fiquen el nas pertot arreu.

Esteve – Els armaris? És on se solen amagar els cadàvers…

Valentina – No som en una comèdia d'embolics, Esteve… I els armaris són el primer lloc on va la meva mare de pet per inspeccionar-me la roba.

Esteve – Sota el llit, en tot cas, no. Soc al·lèrgic. La mínima volva de pols em fa esternudar.

Torna a sonar el timbre, insistentment.

Valentina – He d'obrir, si no, el meu pare tirarà la porta a terra. De moment, ves a l'habitació. Mentre trobo alguna cosa convincent per explicar-los la teva resurrecció…

Esteve – La meva resurrecció… Espero que estiguis inspirada… Per explicar una cosa així van haver d'escriure la Bíblia…

La Valentina indica a l'Esteve la direcció de l'habitació.

Valentina – Tanca el bec i no surtis d'allà fins que et vingui a buscar, d'acord?

Esteve – D'acord.

L'Esteve desapareix a l'habitació. De seguida se sent el nadó que torna a plorar.

Valentina – Merda… No hi havia pensat…

Torna a sonar el timbre. La Valentina corre a obrir la porta. Entren els seus pares: en Maurici, amb pinta de mosso d'esquadra de paisà, i la Francesca, una hippy que encara no ha deixat enrere aquella època. En Maurici duu un paquet de regal a la mà i inspecciona el lloc amb aire desconfiat.

Maurici – Començàvem a pensar que t'havia passat alguna cosa. Estava a punt de tirar la porta a terra…

Valentina – Què voleu que em passi?

La Francesca fa un petó a la seva filla.

Francesca – Hola, reina! Com estàs? Fas cara d'estar cansada…

Valentina – No, no, estic bé… Bé…

La Valentina també fa un petó al seu pare. Llavors es fixa en el paquet.

Valentina – Què és això? Encara no és Nadal… Ni el meu aniversari.

Maurici – És la sorpresa de què et parlava la teva mare…

Francesca – No endevinaries mai què hi ha dins d'aquest paquet. Creu-me, et quedaràs de pedra.

Valentina – Ah, sí…? Quin dia que porto…

Francesca – Va, dona-l'hi!

En Maurici allarga el paquet a la filla.

Maurici – Té, reina.

La Valentina comença a obrir el paquet.

Valentina – No és un paquet bomba, almenys…

En treu un ós de peluix força deformat i amb una pota menys.

Valentina – Què és això?

Francesca – Però si és en Tòfol!

Valentina – En Tòfol?

Francesca – Sort que vaig tenir el reflex d'apuntar la matrícula del camió. El teu pare va demanar als companys que en donessin l'avís de recerca, i ahir, bingo!

Maurici – Vam interceptar el vehicle sospitós a l'AP-7, poc abans de Tarragona. L'ós estava encastat al radiador del camió.

Francesca – No t'ho havia dit abans per no donar-te falses esperances…

Maurici – És clar que ha quedat una mica malmès, però vaja… Has guardat l'extremitat arrencada, almenys?

Valentina – És clar.

Francesca – Si l'has conservada en gel, la hi podrem tornar a cosir. És broma…

Valentina – Ah, sí, es posarà molt content…

Se sent de nou el nadó que plora.

Francesca – Vols que el vagi a buscar? Així l'hi podrem donar de seguida.

La Valentina intercepta la mare.

Valentina – No, espera, abans t'he d'explicar una cosa.

Francesca – Però no el deixarem plorar així.

Maurici *(a la seva dona)* – Si corres a agafar-lo a coll tan bon punt comença a gemegar una mica… En faràs un figaflor…

Francesca – Sí, au, va! No eres tu qui em feia aixecar vint vegades cada nit quan la Valentina era un nadó? Deies que no la podíem deixar plorar!

Maurici – Era una nena, no és el mateix…

Francesca – Sí… Sobretot, era la teva nena… Va, ara el vaig a buscar…

La Valentina torna a interposar-s'hi.

Valentina – De debò que abans us he de dir una cosa.

Francesca – Què?

Valentina – No estic sola…

Francesca – Però és clar que no estàs sola, reina! Nosaltres sempre serem al teu costat! Oi, Maurici?

Maurici – Em sembla que no és ben bé això el que vol dir.

Francesca – Mare de Déu! Li ha passat alguna cosa! Hi ha el metge, oi? No deu ser el SEM, espero…

Valentina – Tranquil·la, tot va bé, però… hi ha un home a l'habitació.

Els pares es queden un moment estupefactes.

Francesca – Un home? Però això és meravellós, reina! Ja sabíem que no et passaries la resta de la vida tota sola! Això no és un poble de la postguerra, oi, Maurici? No aniràs vestida de negre i de dol pel marit fins que et moris!

Maurici – Sobretot perquè encara no s'havien ni casat…

Valentina – És una mica més complicat que això, mama…

Francesca – Dos mesos després d'haver parit, la veritat és que no has perdut el temps, però vaja… Segur que és una bona persona.

Maurici – Si ja es dedica a netejar el cul de criatures que no són seves, deu ser molt bon nano… Estàs segura que no és una tieta amb bigoti, almenys?

Francesca – Maurici, si us plau. Guarda't aquestes bromes de comissaria per als companys…

Maurici – No era cap broma…

Francesca – Digues-li que vingui, ens el presentes i ja està.

Maurici – Però qui és? Com el vas conèixer?

Francesca – I si el fessis sortir de l'amagatall? Ja ens ho explicarà ell mateix.

Valentina – És el germà de l'Esteve.

Francesca – El germà de l'Esteve?

Maurici – O sigui que no és una tieta, és un tiet…

Francesca – No sabia que l'Esteve tingués cap germà!

Valentina – És el seu germà bessó.

Maurici – El teu nou xicot és el germà bessó de l'Esteve!

Francesca – No ha dit que sigui el seu xicot, som nosaltres que… No és el teu xicot, oi?

Valentina – És clar que no. Acaba d'arribar aquest matí a Barcelona… Però ja us ho explicarà ell mateix.

La Valentina va a obrir la porta de l'habitació.

Valentina – Stefano, pots venir?

Francesca – Es diu Stefano?

L'Esteve torna a la sala.

Valentina – Us presento en Stefano, el germà bessó de l'Esteve. Acaba d'arribar de Roma aquest matí…

L'Esteve fa cara de desconcert.

Esteve – Buongiorno…

Els pares es queden de pedra.

Valentina – És italià, però parla perfectament la nostra llengua, oi, Stefano?

Esteve – Vaig fer tots els estudis a Barcelona.

La Francesca se li acosta i l'abraça.

Francesca – El nostre condol més sincer, Stefano. Sé què és perdre un germà.

Maurici – El teu germà s'ha mort?

Francesca – No, però m'imagino el dolor que sentiria si passés.

Maurici – Parla sense gens d'accent. D'on és, exactament?

Francesca – Ja veurà com d'aquí una estona li demanarà els papers… El meu marit és mosso d'esquadra.

Valentina – És una mica complicat, de fet… En Stefano és català, però va néixer a Roma.

Francesca – Però l'Esteve havia nascut a Barcelona, no?

Valentina – Sí, sí…

Maurici – Una mica curiós, tractant-se de bessons, no trobes?

Valentina – Entenc que us sorprengui.

Esteve – Sí, la gent sempre se sorprèn quan ho explico.

Maurici – I doncs?

Valentina – En Stefano us ho explicarà.

Esteve – No, no, va, explica-ho tu, si us plau. Ho expliques més bé que jo…

Valentina – És la teva història, al capdavall. I la de la teva família…

Esteve – Una història força dolorosa… Per això no m'agrada gaire parlar-ne, però vaja…

Francesca – No hi està obligat, ja ho sap…

Maurici – Home, això sí… Per més que siguem dins l'espai Schengen, tinc curiositat per saber com uns bessons poden néixer en dues ciutats europees separades per centenars de quilòmetres.

Esteve – Bé… De fet, és molt senzill… El meu germà i jo vam néixer en un avió, durant un vol Roma-Barcelona.

Maurici – Ves per on…

Esteve – I…

Valentina – En Stefano va néixer quan l'avió s'enlairava, i l'Esteve quan aterrava.

Francesca – Ah, entesos… Així vostè és el germà gran!

Esteve – I per això soc italià…

Valentina – I l'Esteve català. Bé, ho era…

Maurici – Ja ho veig…

Francesca – Però no ens havies dit mai que l'Esteve tingués un germà.

Valentina – Però… és que l'Esteve tampoc no ho sabia. Ni tan sols coneixia els seus pares! Per això no me'ls havia presentat mai, de fet.

Maurici – De debò… Expliqui-m'ho…

Valentina – Bé… És una història espantosa… i costa de creure.

Maurici – M'ho imagino…

Valentina – El pare de l'Esteve era molt pobre, en aquella època.

Esteve – Per això havia decidit emigrar a Catalunya amb la dona, a veure si trobava feina de paleta…

Maurici – En avió…?

Valentina – Volaven amb una companyia de baix cost, és clar.

Maurici – És clar…

Valentina – En fi, com ja us he dit, la seva dona va tenir en Stefano poc després que l'avió s'enlairés de Roma. La va atendre la tripulació i tot va anar bé.

Esteve – I això que no va ser un part fàcil. Vaig néixer de natges, gairebé assegut…

Francesca – I m'imagino que no era pas en un seient de primera classe.

Valentina – Però…

Maurici – Però encara en quedava una altra a la panxa.

Valentina – Exacte! En el moment d'aterrar, la mare d'en Stefano va tenir ganes d'anar al lavabo, i allà va parir l'Esteve.

Francesca – No pot ser!

Valentina – Com que els seus pares no tenien ni un ral, van decidir quedar-se només un dels dos fills.

Esteve – Jo…

Francesca – És una història espantosa…

Esteve – Ja els ho havia advertit.

Maurici – Sí, se'm neguen els ulls…

Valentina – Va ser el mateix pilot qui va descobrir el nadó al lavabo de l'avió…

Esteve – Quan va anar a netejar-lo abans de tornar a sortir cap a Roma.

Maurici – El pilot…

Esteve – Ja saben com van les companyies de baix cost. Tothom ha d'arrimar l'espatlla…

Francesca – I després?

Valentina – El nadó va anar passant de mà en mà… Durant uns anys el van criar les hostesses de vol.

Esteve – Unes bones dones que l'alimentaven amb les safates de menjar que els sobraven.

Valentina – I quan va tenir edat d'anar a escola…

Esteve – El van haver de deixar en mans dels serveis de protecció de menors de la Generalitat.

Valentina – Imagineu-vos com els devia costar separar-se'n.

Esteve – És clar, ja se l'havien fet seu…

Valentina – Total, que fa uns anys l'Esteve va començar a fer gestions amb els serveis de menors per saber qui eren els seus pares…

Esteve – I pocs dies després d'haver trobat per fi el rastre de la família va morir a conseqüència d'aquella llarga malaltia…

Valentina – Bé, d'aquell ofegament.

Esteve – Ah, va morir ofegat?

Valentina – Sí, bé, això és una altra història…

Francesca – És de bojos.

Maurici – Sí… Un disbarat…

Francesca – El més increïble és que s'assemblin tant, no?

Maurici – Sí, semblen…

Francesca – Bessons.

Maurici – Li tornem a posar barba i cabells llargs…

Francesca – Canviem el vestit i la corbata per uns texans vells i una caçadora negra…

Maurici – I aquests ulls que vessen intel·ligència per un somriure de beneit…

Francesca – Bé, ara, si ens hi fixem una mica més…

Maurici – Què?

Francesca – L'Esteve era una mica més baix, oi? Bé, vull dir una mica menys alt…

Valentina – Quan des de ben petit t'alimenten amb el menjar d'una companyia de baix cost, és clar… No ajuda gaire a créixer…

Maurici – I a què es dedica, aquest jove?

Valentina – En Stefano… té un càrrec de molta responsabilitat al sector de l'alimentació.

Francesca – Ah, sí…

Maurici – Això fa més confiança que tocar la bateria d'un grup de rock, és clar…

Francesca – Maurici, si us plau…

Valentina – Sempre he sabut què pensaves de l'Esteve, papa, no pateixis.

Francesca – Prou que ens ho has repetit: ser músic és cosa de fracassats. Però, posats a formar part d'un grup, més val ser-ne el cantant.

Valentina – Vaja, qui porta la veu cantant…

Maurici – El bateria sempre és el més burro de la colla, això ho sap tothom…

Esteve *(ofès)* – Segons m'han dit, al grup de l'Esteve no li anava pas tan malament…

Francesca – Com es deia, ara que hi penso?

Esteve – Els Rebels…

Maurici – Això… Els Rebels… Quin nom més imbècil… Amb uns rebels així, els Mossos poden dormir tranquils, cregui'm… Es colen al metro i es pensen que són el Che Guevara.

Esteve – Tenien una gira prevista, em sembla.

Maurici – Una gira! Una gira de bar en bar, potser…

Esteve – Ves a saber… Si el bateria no hagués mort abans d'hora, potser haurien arribat a triomfar…

Francesca – El meu marit no entén res de música moderna, Stefano. A mi m'agradava molt el seu germà. I em va saber molt de greu que morís…

Se sent de nou el plor del nadó.

Esteve – I qui és, aquest nadó? Fas de cangur, Valentina?

Maurici – Aquest nadó?

Francesca – Però si és el seu nebot, Stefano!

Maurici – Doncs sí, noi, ja és tiet…

Esteve – El meu nebot?

Francesca – Doncs sí, el fill de l'Esteve!

Maurici – No ho sabia?

Valentina – Acaba d'arribar… Encara no he tingut temps de donar-li aquesta bona notícia…

Francesca – Fa molta pena pensar que aquest nen no coneixerà mai el seu pare…

Esteve – I per què no?

Valentina – Perquè és mort!

Esteve – Ah, sí, és veritat… Però com va morir, exactament?

Francesca – La Valentina tampoc no li ha explicat això?

Valentina – Que acaba d'arribar, us dic…

Francesca – Sé que no li servirà de gaire consol, Stefano, però ha de saber que el seu germà va morir com un heroi.

Esteve – No em digui!

Valentina – Potser no cal entrar en detalls… En Stefano encara ho té tot molt recent. No trobeu que seria massa de cop?

Esteve – A aquestes altures…

Francesca – L'Esteve va morir després de salvar una mare i els seus dos fills que s'estaven ofegant.

Esteve – De debò?

Francesca – Va aconseguir portar-los tots tres fins a la vora de l'aigua, però, esgotat per la proesa, el corrent se'l va endur a ell…

Esteve – O sigui que l'Esteve era un heroi…

Maurici – I, a més, un heroi molt discret.

Francesca – Abans de desaparèixer entre les onades, encara va tenir temps de cridar a la família que havia salvat que, sobretot, no volia que els mitjans parlessin del seu sacrifici…

Maurici – Per això la premsa no en va parlar mai.

Francesca – Si no, segur que li haurien concedit la Creu de Sant Jordi.

Maurici – Segurament… Ara la donen a tothom.

Esteve – Se'm neguen els ulls… Valentina, et deu consolar saber que has dut nou mesos a la panxa el fill d'aquest ésser excepcional. I que, amb la seva presència, et recordarà per sempre l'amor que senties per l'Esteve.

Francesca – La meva filla fins i tot va escriure al ministre de Justícia per demanar autorització per casar-se amb l'Esteve a títol pòstum, però encara no li han contestat…

Esteve – Ah, sí…?

Maurici – Vam fer una petita col·lecta per a la corona de flors.

Francesca – Però ni tan sols hi va haver enterrament, perquè no van trobar el cos…

Maurici – I com que no coneixíem la família…

Francesca – Només una petita cerimònia entre nosaltres, en la més estricta intimitat… Va ser molt emotiva…

Esteve – M'ho imagino…

Maurici – És clar que no és fàcil superar el dol en aquestes condicions.

Francesca – I pensar que vostè tampoc no coneixerà mai el seu germà…

Sospirs.

Maurici – En fi, aquest nen ha perdut un pare, però ha trobat un tiet.

Francesca – Un tiet que, per miracle, s'assembla al seu pare com dues gotes d'aigua.

Un silenci incòmode.

Valentina – Us poso alguna cosa per beure?

Se sent un altre cop el plor del nadó.

Francesca – Em sembla que primer hauríem de donar-li alguna cosa per beure a ell…

Maurici – No hi ha cap hostessa a bord que li doni el pit?

Valentina – Ara ho miro…

Surt.

Francesca – T'acompanyo…

La Francesca surt amb ella. Silenci incòmode.

Maurici – Quina història…

Esteve – Sí…

Nou silenci.

Maurici – Digui'm, noi…

Esteve – Stefano.

Maurici – Stefano, sí. Escolti, em fa una mica de cosa parlar amb vostè d'això, sobretot en un moment com aquest, però…

Esteve – I tant, parli amb tota confiança. Ara ja soc gairebé de la família, oi?

Maurici – D'acord… Doncs bé, jo havia avançat al seu germà els diners necessaris per pagar el casament amb la meva filla.

Esteve – Ah, sí…?

Maurici – Com que no tenia ni un ral…

Esteve – Els artistes, ja sap com són…

Maurici – Sí… L'aperitiu… El restaurant… Fins i tot el vestit de núvia… Ja li dic jo que tot això no surt barat…

Esteve – És clar…

Maurici – I com que el casament no es va arribar a fer mai, em deia que… potser podria recuperar els diners que havia avançat.

Esteve – Ja ho veig…

Maurici – Per casualitat, no sap què en va fer, d'aquells diners?

Esteve – Francament, no en tinc ni idea… Però, és clar, si…

Maurici – Quinze mil euros no són cap broma.

Esteve – I tant…

Maurici – Gairebé el que val un cotxe nou… I justament aviat hauré de canviar el meu…

Esteve – Miraré què puc fer, l'hi prometo…

Maurici – M'agradaria molt, sí… Al capdavall, ara és vostè qui heretarà el que deixi el seu germà.

Esteve – A benefici d'inventari, en tot cas…

La Francesca i la Valentina tornen.

Francesca – Només volia el xumet… Deuen ser les dents. *(A la seva filla.)* No t'has aprimat una mica, tu?

Valentina – No ho sé…

Francesca – En tot cas, fas bona cara. La maternitat et prova. Oi, Stefano? No troba que la meva filla està radiant?

Esteve – Sí, i tant…

Francesca – La vida continua, oi? No ens hem de deixar vèncer per les desgràcies.

Maurici – És com anar a cavall. Quan caus, hi has de tornar a pujar de seguida, si no…

Francesca – Està casat, Stefano?

Esteve – Eh… no. Que jo sàpiga. Vull dir… encara no.

Maurici – I, entre nosaltres, ara que ja no hi és, ho podem dir: aquell Esteve no era l'home que et convenia.

Francesca – Va, Maurici… Una mica de respecte pels morts.

Maurici – En el meu ofici, sap?, veus gent de tota mena… Acabes desenvolupant un sisè sentit. I ell… sempre vaig pensar que acabaria a la presó…

En Stefano s'estira la màniga per amagar el suposat braçalet electrònic.

Francesca – Però va morir com un heroi…

Maurici – Està molt bé morir com un heroi, però encara és millor viure com un home honrat. La veritat és que va prenyar la meva filla i es va fer fonedís just abans del casament!

Francesca – Però… si es va morir!

Maurici – Sí, és clar, molt oportú, no trobes…? Vostè, en canvi, em sembla un noi seriós, Stefano. I un home de paraula…

Esteve – Gràcies…

Maurici – Per què no et cases amb aquest, Valentina? És el gendre ideal!

Francesca – Maurici, si us plau… Una mica de delicadesa… Tot i que és veritat que en Stefano és molt ben plantat… Oi, Valentina?

Valentina – Casar-me amb el germà bessó del pare de… Seria una mica estrany, no?

Francesca – D'altra banda, tampoc no hauries de canviar gaire de costums. És el mateix!

Maurici – Versió millorada…

Valentina – No, francament, en Stefano no és gens el meu tipus d'home.

Esteve – Això no és gaire amable de part teva…

Valentina – Ho sento, però… últimament he passat per força tràngols. Em sembla que encara no estic preparada per…

Maurici – En aquest cas, potser aquest jove agradaria a la teva germana… Què en dius, Francesca?

Francesca – Però, Maurici, què hi he de dir jo? Sembles un tractant de camells que es vol treure de sobre una part del ramat…

Maurici – Li pots ensenyar una foto de la germana de la Valentina, almenys, perquè conegui una mica la família del seu nebot!

Ella treu una foto de la bossa i la hi ensenya.

Francesca – Sempre duc una foto de les meves filles a sobre… Miri, aquí la té en banyador a la platja de Sant Pere Pescador. Hi passem les vacances, al càmping Les Onades.

Valentina – Mama…

Esteve – Ah, sí, és veritat que el topless li escau molt.

Francesca – Sabia que va ser Miss Càmping?

Esteve – No m'estranya gens…

Maurici – Potser li podríem trucar perquè vingués a berenar amb nosaltres?

Francesca – Així coneixeria en Stefano…

Maurici – I com que el casament ja està pagat…

Valentina – Quin casament?

Esteve – Ja t'ho explicaré…

Maurici – Eh? Què en diu, Stefano? Li puc dir Stefano?

Esteve – I tant.

Maurici – Al capdavall, ja és una mica de la família, no? Doncs què?

Esteve – És veritat que és molt maca…

Valentina – Sí, bé, ja n'hi ha prou… I no sé si avui la tornarien a elegir Miss Càmping a la primera volta. Ni fent tupinades. Aquesta foto és de fa deu anys i des de llavors s'ha engreixat com a mínim un quilo cada any…

Francesca – Exageres…

Maurici – No serà que estàs una mica gelosa? Em pensava que en Stefano no era gens el teu tipus d'home…

Valentina – Bé, en tot cas, em sembla una mica aviat per organitzar una gran reunió familiar. La situació ja és prou complicada, no? Us recordo que en Stefano acaba de saber que el seu germà és mort…

Francesca – Tens raó, reina…

Se sent de nou el plor del nadó.

Francesca – Me n'ocuparé jo… *(Amb segones intencions.)* Vens amb mi, Maurici?

Maurici – A fer què?

Francesca – Aquests dos joves deuen tenir moltes coses per dir-se…

Maurici – No feu bestieses, eh?

La Francesca i en Maurici surten de la sala. Tan bon punt han sortit, la Valentina es gira cap a l'Esteve amb aire exasperat.

Valentina – O sigui que ara també et vols tirar la meva germana?

Esteve – Només ho he dit per veure com reaccionaves. És amb tu que vull passar la resta dels meus dies, Valentina. I ara que tenim un fill…

Valentina – Tenim?

Esteve – És fill meu, no?

Valentina – És una mica tard per preocupar-te'n, no trobes?

Esteve – D'acord, la vaig espifiar. Però ara soc aquí. Tinc una feina de debò i…

Valentina – No tornaré a confiar mai més en tu, Esteve. Així que, tan bon punt marxin els meus pares, fots el camp i no tornes mai més, entesos?

Esteve – No puc viure sense tu, Valentina. M'estimaria més acabar amb tot.

Valentina – Doncs va, endavant!

Esteve – No em prens seriosament, oi?

Valentina – Reconeix que fins ara no m'has donat gaires motius per creure't.

L'Esteve es dirigeix cap a la porta.

Esteve – Molt bé, no tornaràs a saber mai més res de mi… Si de cas, a la secció de successos. Com que l'Esteve va morir ofegat, em tiraré al Llobregat. Així ja no hauràs de mentir als teus pares… Adeu, Valentina…

La Valentina l'agafa de cop pel canell per impedir que marxi.

Valentina – No, espera…

Esteve – T'asseguro que seria millor per a tothom que estigués mort de debò, Valentina…

Valentina – Queda't… T'ho demano, si us plau…

L'Esteve intenta marxar igualment i, amb el moviment, el pretès braçalet electrònic queda a la mà de la Valentina. Estupefacta, ella examina l'objecte.

Valentina – Què és això? Però què és aquesta presa de pèl!

Esteve – T'ho explicaré…

La Valentina branda l'objecte.

Valentina – Això, un braçalet electrònic? No és més aviat un cadenat de bicicleta?

Esteve – El que sí que és veritat és que t'estimo, Valentina. Mira, la combinació del cadenat és la teva data de naixement!

Valentina – O sigui que no has estat mai a la presó, eh?

Esteve – Vaig marxar de gira amb el grup, però em vaig barallar amb el cantant.

Valentina – El Marc?

Esteve – El coneixes?

Valentina – Sí, bé, una mica… Me'l vas presentar tu, no?

Esteve – I després em vaig adonar, sobretot, que et trobava a faltar. I que ja era hora de deixar enrere els somnis d'adolescent i construir alguna cosa sòlida amb tu.

Valentina – M'encanta saber que casar-te amb mi vol dir posar fi a tots els teus somnis d'adolescent… Un conte de fades, vaja…

Esteve – Escolta, mira d'entendre'm, tu també! Al capdavall només soc un home… La perspectiva del casament… Em va acollonir. Em va agafar el pànic i vaig optar per fugir. Ja ho sé, no és gaire gloriós i t'he fet molt de mal. Però he madurat, t'ho asseguro.

Valentina – I tant… Marxar és morir una mica… O madurar, pel que es veu…

Esteve – Encara penso que no et mereixo, Valentina, però ara que tenim un fill en comú… És un senyal, no?

Valentina – D'això en dius un senyal, tu?

Esteve – Dona'm una segona oportunitat, Valentina… Aquesta criatura ha de tenir un pare, no?

Valentina – De moment, et recordo que, per als meus pares, aquesta criatura és òrfena de pare…

Esteve – Me n'havia oblidat…

Valentina – Fins i tot mort com un heroi, el meu pare et considera un traïdor. O sigui que si tornes com un desertor… Només faltaria que portés l'arma reglamentària a sobre…

L'Esteve es queda blanc.

Esteve – Potser podem evitar dir-los que els hem mentit…

Valentina – Ah, sí? I com ho fem?

Esteve – Com que els teus pares hi insisteixen tant, casa't amb en Stefano! És el gendre ideal!

Valentina – No trobes que el vestit de gendre ideal et va una mica gran? A la llarga, si més no… Sobretot perquè, evidentment, tampoc no deus ser directiu del sector de l'alimentació.

Esteve – Diguem que ho he embellit una mica…

Valentina – Embellit?

Esteve – Reparteixo pizzes. Però és provisional…

Valentina – Bé, almenys no sortim del sector de l'alimentació… I què proposes, doncs?

Ell rumia.

Esteve – Tinc una idea!

Valentina – No sé si això m'ha de tranquil·litzar…

En Maurici i la Francesca tornen i els interrompen.

Francesca – És increïble com se li assemblen!

Maurici – Tu trobes…?

Francesca – Ah, sí, una mica sí… Segur que no és vostè, el pare?

L'Esteve fa veure que contesta el mòbil.

Esteve – Disculpin, tinc una trucada… Buongiorno. Sì. Pronto. Mamma mia… Disculpin, és una trucada important.

Surt al replà.

Maurici – Espero que no sigui una altra desgràcia familiar, almenys…

Plors de nadó.

Francesca – Em sembla que és l'hora del biberó…

Valentina – Ja hi vaig…

La Valentina surt.

Maurici – Tu et creus aquesta història dels bessons?

Francesca – Tu no?

Maurici – No, però m'ho estic passant bomba…

Francesca – I per què no has dit res, doncs?

Maurici – Deixem que s'enfonsin una mica més, a veure fins on poden arribar abans de tocar fons…

Francesca – En tot cas, aquesta criatura no pot ser de l'Esteve. Va néixer deu mesos després que desaparegués.

Maurici – Ah, sí?

Francesca – I a més, aquest nadó s'assembla més al cantant del grup que al bateria, no?

Maurici – Al Marc?

Francesca – Tens raó, en un grup de rock el mascle dominant és el cantant…

Maurici – D'altra banda, si aquest beneit pot fer el paper de pare…

Francesca – No és el gendre ideal, però és l'únic que tenim a mà.

Maurici – I ves a saber quan en trobarà un altre, aquesta beneita, per posar-li el braçalet electrònic al turmell.

Francesca – Perdona?

Maurici – Per posar-li l'anell al dit, si ho prefereixes…

L'Esteve torna amb una cara ben estranya.

Maurici – Tot bé, Stefano? Sembla que acabi de veure un fantasma…

Esteve – Gairebé l'ha encertada…

Maurici – De debò…?

Esteve – Acabo de rebre una trucada increïble.

Francesca – De…?

Esteve – Del meu germà, l'Esteve!

Maurici – L'Esteve?

Francesca – No pot ser! Però si és mort!

Maurici – No em digui que ara hi ha cobertura fins i tot al més-enllà!

Esteve – Doncs resulta que l'Esteve no és mort!

Maurici – No?

Francesca – Però com pot ser?

Maurici – És veritat que no van trobar mai el cos…

Francesca – Però on és?

Esteve – A baix, al bar. Espera que doni la notícia a la Valentina amb tacte abans de pujar. Ja s'imaginen l'ensurt que s'endurà…

Maurici – Ah, sí, segur… Tindrà un bon ensurt…

La Valentina torna de l'habitació.

Valentina – Caram, quines cares que feu! Què passa?

Esteve – Val més que seguis, Valentina…

Valentina – Estic molt bé dreta… Què és això tan important que m'heu de dir?

Francesca – Hauràs de ser valenta, reina.

Esteve – L'Esteve és viu…

Valentina – Vols… vols dir que no és mort.

Esteve – Sí, això mateix.

Valentina – Mare de Déu, però si és horrible… Vull dir, és meravellós… N'estàs segur?

Esteve – Acabo de parlar amb ell per telèfon…

Valentina – Em sembla que em desmaiaré…

Fa veure que perd les forces, però l'Esteve l'agafa al vol. Els llavis gairebé es toquen.

Valentina *(refent-se)* – No, Stefano, això nostre ja no pot ser…

Esteve – Tens raó…

Maurici – Això sembla un capítol de Nissaga de poder.

Valentina – No, vull dir… Però com pot ser?

Francesca – Sí, jo també ho he preguntat…

Esteve – Ja els ho explicarà ell mateix. Espera a baix que li digui que pugi.

Maurici – Vol que li truqui? Quin número té?

Esteve – Més val que el vagi a buscar…

L'Esteve surt.

Valentina – És increïble, oi?

Maurici – Ah, sí, increïble… Em sembla que és la paraula del dia…

Valentina – Em moro de ganes de saber com ha pogut passar una cosa així…

Francesca – Quin serial, mare meva!

Maurici – Segur que ho podràs pair?

Valentina – No ho sé… Espero que no hagi canviat gaire…

Maurici – I tant… Si s'ha passat un any en remull…

Francesca – Ah, perquè tu et penses que…

Maurici – No ho sé… M'ho intento imaginar…

Francesca – Hi deu haver alguna explicació…

Maurici – I reconec que tinc força curiositat per saber-la…

En Stefano torna convertit en l'Esteve, amb uns texans, una caçadora de cuir i un bigoti postís.

Esteve – Hola, Valentina…

Valentina – Ets tu de debò, Esteve?

Esteve – Soc jo, t'ho asseguro…

Francesca – Abans no duia barba, ell?

La Valentina es llança als braços de l'Esteve.

Valentina *(a part)* – No creus que t'has passat una mica amb la disfressa?

Esteve – Hi ha una botiga de bromes a baix. He pensat que així seria més creïble…

Valentina – És increïble com has canviat…

Maurici – Sí, i no pas per a bé…

Francesca – És veritat que la barba li quedava més bé. *(Els pares estan esglaiats.)* Però on és en Stefano?

Esteve – Ha preferit tocar el dos… M'ha donat a entendre que s'havia enamorat de la seva filla i que estava a punt de demanar-li la mà.

Francesca – És terrible…

Maurici – L'alegria d'uns és la pena dels altres…

Esteve – Té el cor trencat. Però, és clar, ha decidit deixar pas al seu germà.

Valentina – Potser no el tornarem a veure mai més…

Maurici – Quina llàstima…

Francesca – És una tragèdia…

Maurici – Tot un melodrama, si més no.

Francesca – Hauríeu d'escriure una obra de teatre. Segur que tindria èxit…

Maurici – Però encara no ens ha dit com pot ser que un home a qui havien donat per ofegat reaparegui viu dotze mesos després.

Esteve – Reconec que és molt sorprenent…

Maurici – A hores d'ara, em sembla que ja no ens pot sorprendre res…

Esteve – Em van treure de l'aigua inconscient a la desembocadura del Llobregat, a Sitges.

Francesca – Em pensava que el Llobregat desembocava al Prat.

Maurici – Segurament és això el que fa que aquesta història sigui encara més sorprenent…

Esteve – En tot cas, havia perdut completament la memòria. Em van acollir unes monges en un convent. Tot just ara he recuperat la memòria… I, és clar, he vingut corrents cap aquí.

Maurici – Bé, doncs tot va bé si acaba bé!

Francesca – Per fi us podreu casar!

Maurici – I tant, tot acabarà amb un casament, com als contes de fades. I com que el convit ja està pagat per endavant… Digui'm, Esteve: ha perdut la memòria, però no ha perdut pas els diners que li havia donat per casar-se amb la meva filla, oi?

Esteve – És que…

Valentina – Què és aquesta història?

Esteve – Ja t'ho explicaré, amor meu…

Maurici – Mentre li posi l'anell al dit, tot anirà bé. *(A part.)* Si no, potser seré jo qui li posarà les manilles als canells…

Francesca – En tot cas, serà curiós veure tots dos bessons al casament.

Esteve – Tal com estan les coses, no sé si en Stefano voldrà venir a la cerimònia…

Valentina – Bé, ara entendreu que necessitem una estona per retrobar-nos…

Francesca – És clar, reina… Va, marxem, Maurici…

Maurici – Doncs fins aviat… Esteve.

Els pares se'n van.

Valentina – Bravo, artista…

Esteve – Et penses que s'ho han cregut?

Valentina – Quan tens al davant un mentider professional, ja se sap… Però digues, què és això dels diners que et va avançar el meu pare per pagar el casament?

Esteve – És que…

Valentina – No em diguis que és amb aquests calés que vau marxar de gira amb els Rebels!

Esteve – Te'ls tornaré, Valentina. Encara que hagi de treballar a jornada completa la resta dels meus dies…

Valentina – És el que fa la majoria de la gent per tirar endavant la família, saps? *(Plors de nadó.)* En tot cas, ja et pots calçar…

La Valentina surt i torna amb un cabàs de nadó.

Esteve *(entendrit)* – Com es diu, per cert? No m'ho has dit…

Valentina – Aquest és l'Orfeu.

Plora un altre nadó i ella va a buscar un altre cabàs.

Valentina – I aquesta, l'Eurídice… Són bessons. Deu venir de família… Deu ser genètic…

Esteve – Orfeu i Eurídice… Hòstia puta… Quin infern… Vull dir… És meravellós!

Valentina – Sí, ja ho veuràs… Quan es posen a plorar tots dos alhora, sembla que els sentis en estèreo.

Ell s'inclina, inquiet, damunt dels dos cabassos.

Esteve – I… estàs segura que tots dos són meus?

Valentina – Ves a saber…

Esteve – És curiós, aquest em recorda vagament algú…

Plors de nadons a dues veus. La Valentina mira de calmar-los. Sona el timbre de la porta.

Valentina – Pots anar a obrir? Estic una mica ocupada, ja ho veus… Deuen tornar a ser els meus pares… Es deuen haver deixat alguna cosa.

Esteve – Ja hi vaig.

Surt un moment a obrir la porta i torna amb un somriure d'orella a orella.

Esteve – Ja veuràs quina gràcia… És el Marc!

La Valentina se'l mira, desconcertada.

Valentina – El Marc?

Música de rock (opcionalment, Smoke on the Water, de Deep Purple).

Fosc.

Fi

L’autor

Nascut el 1955 a Auvers-sur-Oise, Jean-Pierre Martinez va pujar per primera vegada als escenaris com a bateria de diversos grups de rock, abans de convertir-se en semiòleg publicitari. Posteriorment, va treballar com a guionista de televisió i va tornar als escenaris com a dramaturg. Ha escrit un centenar de guions per a la petita pantalla i més de cent comèdies teatrals, algunes de les quals ja s’han convertit en clàssics (*Divendres 13* o *Strip Poker*). Actualment, és un dels autors contemporanis més representats a França i als països francòfons. D’altra banda, diverses de les seves obres, traduïdes al castellà i a l’anglès, es representen regularment als Estats Units i a l’Amèrica Llatina.

Per als aficionats i els professionals que busquen un text per portar a escena, Jean-Pierre Martinez ha optat per oferir les seves obres en descàrrega gratuïta des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/
https://comediatheque.net/

Tanmateix, el pagament dels drets de representació, que constitueixen una remuneració justa pel treball de l’autor, és una obligació legal. Tant si es tracta d’una companyia amateur com professional, cal sol·licitar autorització per representar l’obra i abonar els drets corresponents a la producció.

Jean-Pierre Martinez està representat per la Societat d’Autors i Compositors Dramàtics (SACD).

Per posar-vos en contacte amb Jean-Pierre Martinez i sol·licitar autorització per representar alguna de les seves obres, utilitzeu el formulari de contacte disponible als seus llocs web.

Després d’haver iniciat la seva trajectòria com a bateria, Jean-Pierre Martinez ha tornat recentment a la música, creant cançons originals inspirades en els seus poemes i les seves obres teatrals.

Amb Jean-Pierre Martinez Music, dona continuïtat a aquest univers en forma de cançons originals: relats breus, humorístics o melancòlics, en què la cançó es converteix de vegades en una petita escena teatral.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Totes les obres de Jean-Pierre Martinez es poden descarregar gratuïtament des dels seus llocs web:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Aquest text està protegit per les lleis relatives als drets de propietat intel·lectual. Qualsevol infracció dels drets d'autor és punible amb una multa de fins a 300.000 euros i una pena de fins a tres anys de presó.

Avinyó – novembre de 2026

ISBN 978-2-38602-542-6

© La Comédiathèque

Obra de descàrrega gratuïta.